

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.865/2016/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Sipos & Moskovits Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Sipos Attila ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a dr. Bernwallner Richárd jogtanácsos által képviselt **BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság** (1143 Budapest, Mogyoródi út 43.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 25. napján meghozott 17.P.20.267/2015/16. számú ítélete ellen a felperes 17. és 18. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget és külön felhívásra az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 300.000 forint közigazgatási jogkörben okozott kár, valamint 300.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Kérte továbbá személyhez fűződő joga megsértésének megállapítását és az alperes jogsértéstől történő eltiltását is.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 4. §-ának (1), 6. §-ának (1) bekezdésére, 7. §-ára, 115. §-ára, 20. §-ának (2), (3) bekezdésére és 37. §-ának (3) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy az alperes, illetőleg elsőfokú hatósága a Ket. alapelveit súlyosan megsértve éveken át nem járt el, és nem hozott döntést. Lényegében azt sérelmezte, hogy a 2013. szeptember 12. napján az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőségnek (a továbbiakban: OKTVF) írt levelére az Országos Vízügyi Hatóság (a továbbiakban: OVH) csak 2014. augusztus 21. napján válaszolt, és a felügyeleti intézkedés elrendelése iránti kérelmét elutasította. Ezzel okozta számára közigazgatási jogkörben eljárva a kárt, illetőleg ezért köteles sérelemdíjat fizetni.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a fennmaradási engedélyezési eljárás a Közép-dunántúli Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőségen 2009. június 2. napján indult meg, és jelenleg is folyamatban van a Fejér Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság előtt. Az igazgatóság hiánypótlást rendelt el, amely várhatóan csak 2015. január elején lesz teljesíthető. Éppen ezért a felügyeleti intézkedés lefolytatását nem találta indokoltnak, és erről a felperest a sérelmezett levélben tájékoztatta is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 30.000 forint perköltséget és külön felhívásra az államnak 36.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereseti kérelme alapjául az alperes károkozó magatartását abban jelölte meg, hogy jogszabályellenesen nem találta indokoltnak a felperes a Dorog-Leányvár összekötő ivóvíztávvezeték fennmaradási engedélyezési eljárásával kapcsolatosan benyújtott kérelme szerinti felügyeleti intézkedés lefolytatását. Az elsőfokú bíróság elsőként megállapította, hogy az alperes a felügyeleti intézkedés iránti kérelem tekintetében határozatot nem hozott, ezért a felperesnek nem volt lehetősége jogorvoslati kérelem előterjesztésére. Rögzítette, a perben nem volt vitás, hogy az alperes által állított elsőfokú eljárásban az alperes volt a felügyeleti szerv, amely a 223/2014. (IX. 4.) Korm. rendelet 10. §-ának (3) bekezdése és 18. §-ának (1) bekezdése értelmében az OKTVF jogutódja. Az sem volt vitás, hogy az alperes felügyeleti intézkedést nem folytatott le. A Ket. 115. §-ának (1) bekezdésére utalással rögzítette, hogy a felügyeleti szerv jogosult hivatalból megvizsgálni az ügyben eljáró hatóság eljárását, illetve döntését, és ennek alapján teszi meg a szükséges intézkedéseket a jogszabálysértő mulasztás felszámolására, vagy gyakorolja a (2) bekezdésben szabályozott felügyeleti jogkört. A felperes perbeli hivatkozása lényegében azon alapult, hogy az elsőfokú hatóságként az ügyben jelenleg eljáró Fejér Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság döntését a Ket. 33. §-ának (1) bekezdésében és 4. §-ának (1) bekezdésében foglalt szabályok ellenére határidőn túl sem hozta meg. A bíróság tájékoztatta a felperest, hogy a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a perben őt terheli annak bizonyítása, hogy a felügyeleti intézkedés elmulasztásával az alperes jogellenes és felróható magatartást tanúsított, amellyel ok-okozati összefüggésben a felperesnek kárt okozott. Arról is tájékoztatta, hogy ehhez szükséges az elsőfokú hatóság iratanyagának beszerzése. Ennek hiányában ugyanis nem állapítható meg, hogy az elsőfokú hatóság milyen eljárási cselekményeket folytatott le, és az alperes a felügyeleti eljárás lefolytatásának elmulasztásával jogsértést követett-e el, esetleges jogsértése olyan kirívó-e, amely megalapozza a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítését. Mindez a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerint a felperes terhére esik, a bizonyítatlanság miatt pedig a keresetet el kellett utasítani.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereseti kérelme szerinti marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Előadta, hogy a 2013. szeptemberi felügyeleti intézkedés lefolytatására irányuló kérelmének indoka éppen az volt, hogy 2009. június 2-án indult újra az eljárás, ennek ellenére a kérelem benyújtásáig, tehát több mint 4 éven át semmi sem történt. Az alperes semmiféle intézkedést nem tett az elsőfokú hatóság immár közel 7 éves tétlensége miatt az ügyben, amely az elsőfokú eljárás jogszerűtlenségét és a felperes hátrányos megkülönböztetését megalapozza. Az elsőfokú ítélet iratellenesen állapította meg, hogy a felperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, és az elsőfokú bíróság a nem bizonyított tényeket jogellenesen az alperes helyett a felperes terhére róta. A sérelemdíj tekintetében az új Ptk. rendelkezései alapján a felperesnek elegendő lett volna azt bizonyítani, hogy az eljárás nem jogszerű, és az alperes hátrányos megkülönböztetést alkalmazott vele szemben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes a keresetét teljes egészében elutasító elsőfokú döntés ellen az alperes keresete szerinti

marasztalása érdekében fellebbezett, ezért annak nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése értelmében fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. A másodfokú bíróság tehát teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése is érdemben helyes, az ítéletben kifejtettektől azonban eltérő indokok alapján.

Mindenek előtt arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a felperes fellebbezésében indítványozott hatályon kívül helyezésnek nincs alapja, figyelemmel arra, hogy a perben lényegében jogkérdéseket kellett elbírálni, amelyek a rendelkezésre álló adatok alapján is eldönthetőek.

A felperes keresetlevele szerint azt sérelmezte, hogy a 2013 szeptemberében az OKTVF-nek írt levelére az OVH csak 2014. augusztus 21. napján válaszolt negatív tartalommal. A felperes által állított károkozó magatartás tehát a jelenleg perben nem álló jogi személyekhez köthető, ezért a perben minden más jogkérdést megelőző alapvető kérdés az volt, hogy az alperes a perben nem álló jogi személyek magatartásáért bármilyen felelősséggel tartozik-e. Az elsőfokú bíróság e körben arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes a 223/2014. (IX. 4.) Korm. rendelet 10. §-ának (3) bekezdése és 18. §-ának (1) bekezdése értelmében az OVH, illetőleg az OKTVF jogutódja (ítélet 7. oldal 1. bekezdés). E következtetéssel azonban a másodfokú bíróság az alábbiak szerint nem értett egyet.

A környezetvédelmi, természetvédelmi, vízügyi hatósági és igazgatási feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 347/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet alapján a vízügyi hatósági feladatokat 2014. december 31. napjáig az OKTVF látta el. Az OKTVF mint a környezetvédelmi főfelügyelőségről és a környezetvédelmi felügyelőségekről szóló 1/1990. (XI. 13.) KTM rendelet által létrehozott és a költségvetési szervek törzskönyvi nyilvántartásába 597771 törzskönyvi nyilvántartási azonosító (PIR) számon bejegyzett költségvetési szerv a polgári törvénykönyvről szóló, korábban hatályos 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 36. §-ának (1) bekezdése értelmében önálló jogi személy volt. A vízügyi igazgatási, valamint vízügyi hatósági feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 482/2013. (XII. 17.) Korm. rendelet alapján a vízügyi igazgatósági feladatokat 2014. január 1. napjától az Országos Vízügyi Főigazgatóság (a továbbiakban: OVF) vette át. Ezzel együtt azonban az OKTVF jogalanyisága nem szűnt meg, csak a neve változott Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőségre. Az OVF a költségvetési szervek törzskönyvi nyilvántartásába 796017 PIR azonosítószám alatt szintén bejegyzett jogi személy volt, amely azonban a Vízügyi és Környezetvédelmi Központi Igazgatóságból az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Áht.) 11. §-ának (3a) bekezdése szerinti különválással már ezt jóval megelőzően, 2012. január 1-jén létrejött, így e szervezet jogutódjának minősül.

Az OVF 2014. január 10. napján kelt A-212/1/2014. számú alapító okiratának 9.5 pontja szerint az OVH mint az OVF-től elkülönült, jogszabályban meghatározott, önálló feladat- és hatáskörrel rendelkező, az OVF szervezeti egységeként működő szerv a hatósági eljárásokban a kormány által kijelölt vízügyi elsőfokú hatóságként, illetve elsőfokú szakhatóságként jár el. Mindebből megállapítható, hogy az OVH önálló jogképességgel nem rendelkezik, hanem csak az önálló jogképességgel rendelkező OVF egy szervezeti egységének tekintendő. A 9.8. pont - a 482/2013. (XII. 17.) Korm. rendelet 14. §-ának (1) bekezdésével egybehangzóan - kimondja: az OVH a jogszabályban meghatározott hatósági feladat- és hatáskörében tekintendő az OKTVF jogutódjának.

Újabb átszervezés következtében a vízügyi hatósági feladatokat a 223/2014. (IV. 4.) Korm. rendelet 10. §-ának (3) bekezdése alapján 2014. szeptember 10. napjától az alperes látja el. A rendelet 18. §-

ának (1) bekezdése valóban kimondja, hogy az alperes az OVH jogutódja. Az alperes a törzskönyvi nyilvántartási adatai alapján oda 722722 PIR azonosító számon bejegyzett, szintén önálló jogi személyiséggel rendelkező jogalany. A 2014. december 23. napján kelt alapító okirat 7. pontjának értelmében jogelődje a BM Tűzoltóság Országos Parancsnoksága, valamint a BM Polgári Védelmi Országos Parancsnoksága.

Megállapítható tehát, hogy a felperes által sérelmezett magatartásokat kifejtő szervezetek közül a 2013. december 31. napjáig eljáró OKTVF önálló jogi személyiséggel ugyan rendelkezett egészen 2016. december 31. napjáig, az alperes módosított alapító okirata szerint azonban a per jelenlegi alperese polgári anyagi jogi értelemben neki nem jogutódja. A felperes által követelt felügyeleti intézkedés körében 2014. január 1-jétől eljáró OVH pedig önálló jogi személyiséggel nem is rendelkezik, hiszen egy másik, az OKTVF-től elkülönült jogi személyiségű szervezet, az OVF szervezeti egységét képezte, amely jogi személy azonban szintén nem jogelődje polgári anyagi jogi értelemben a per jelenlegi alperesének. Az OVF 2014. január 10. napján kelt A-212/1/2014. számú alapító okiratának 9.8. pontjában és a 223/2014. (IV. 4.) Korm. rendelet 18. §-ának (1) bekezdésében említett jogutódlás nem azonos a polgári anyagi jogi értelemben vett jogutódlással, mert csak a feladatok közigazgatási átszervezések miatt szükségszerű átszállásának rendjét rögzíti, a jogalanyiságot nem érinti. Az alperes tehát sem az OKTVF-nek, sem az OVH-nak nem jogutódja, és az OVH sem jogutódja az OKTVF-nek. Mindebből következően tehát az alperes nem felelős a felperes által megjelölt szervezetek, illetőleg azok szervezeti egységei által elkövetett esetleges jogszabálysértésekért, ezért a felperes keresete a Ptk. 339. §-a alapján a per jelenlegi alperesével szemben bizonyosan megalapozatlan. Ennek következtében a kártérítés törvényi tényállásának további fogalmi elemeinek vizsgálata is szükségtelen.

Mindezekre tekintettel a felperes alaptalan keresetét elutasító elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárásban peresztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján perköltséget is köteles fizetni a jogtanácsos által képviselt alperesnek, melynek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg. A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése, valamint a költségmentességnek a bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles a peresztes felperes megfizetni külön felhívásra az államnak.

, 2017. február 21.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: